PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2007 m. liepos 11 d. *

Byloje T-167/04

Asklepios Kliniken GmbH, įsteigta Königstein-Falkenstein (Vokietija), atstovaujama advokato K. Füßer,

ieškovė,

prieš

Europos Bendrijų Komisiją, atstovaujamą V. Kreuschitz ir M. Niejahr,

atsakovę,

palaikomą

Vokietijos Federacinės Respublikos, atstovaujamos iš pradžių C.-D. Quassowski ir A. Tiemann, vėliau – W.-D. Plessing ir C. Schulze-Bahr,

* Proceso kalba: vokiečių.

ir

Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės, atstovaujamos iš pradžių M. Bethell, vėliau – C. Gibbs ir E. O'Neill,

įstojusių į bylą šalių,

dėl prašymo pagal EB 232 straipsnį pripažinti, kad nepriėmusi sprendimo pagal 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 659/1999, nustatančio išsamias EB (88) straipsnio taikymo taisykles (OL L 83, p. 1), 4 straipsnio 2, 3 arba 4 dalis dėl ieškovės pateikto skundo dėl įtariamos neteisėtos pagalbos Vokietijos viešajam sektoriui priklausančioms ligoninėms, Komisija neįvykdė pareigų pagal EB 88 straipsnį ir Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnio 1 dalį bei 13 straipsnio 1 dalį,

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas H. Legal, teisėjai I. Wiszniewska-Białecka ir E. Moavero Milanesi,

posėdžio sekretorė K. Andová, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2007 m. kovo 8 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Teisinis pagrindas

1 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 659/1999, nustatančio išsamias EB (88) straipsnio taikymo taisykles (OL L 83, p. 1), 4 straipsnis nustato:

„1. Komisija iš karto patikrina gautą pranešimą. <…> Komisija priima sprendimą pagal 2, 3 arba 4 dalis.

2. Jeigu po pirminio patikrinimo Komisija nustato, kad pranešime nurodyta priemonė nėra pagalba, ji savo išvadą pateikia priimtame sprendime.

3. Jeigu po pirminio patikrinimo Komisijai nekyla jokių abejonių dėl pranešime nurodytos priemonės suderinamumo su bendrąja rinka, tiek kiek minėtoji priemonė priskiriama (EB 87) straipsnio 1 dalies taikymo sričiai, Komisija nusprendžia, kad minėtoji priemonė atitinka bendrąją rinką <…>. Šiame sprendime nurodoma išimtis, kuri buvo taikyta pagal Sutartį.

4. Jeigu po pirminio patikrinimo Komisijai kyla abejonių dėl pranešime nurodytos priemonės suderinamumo su bendrąja rinka, ji nusprendžia pradėti bylos procesą pagal (EB 88) straipsnio 2 dalį <…>“

2 Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnio 1 dalis numato:

„Jeigu Komisija turi iš bet kurio šaltinio gautą informaciją apie įtariamą neteisėtą pagalbą, tokią informaciją ji iš karto patikrina.“

3 Remiantis Reglamento Nr. 659/1999 11 straipsnio 1 dalimi:

„Komisija, suteikusi suinteresuotajai valstybei narei galimybę pateikti savo pastabas, gali priimti sprendimą, įpareigojantį, kad minėtoji valstybė narė nutrauktų bet kurią neteisėtą pagalbą, kol Komisija priims sprendimą dėl tokios pagalbos atitikimo bendrajai rinkai <…>“

4 Reglamento Nr. 659/1999 13 straipsnio 1 dalis skelbia:

„Galimos neteisėtos pagalbos patikrinimas užbaigiamas priimant sprendimą pagal 4 straipsnio 2, 3 arba 4 dalis. Jeigu priimami sprendimai pradėti formalią tyrimo procedūrą, bylos svarstymas užbaigiamas priimant sprendimą <…>. Jeigu valstybė narė nevykdo įsakymo pateikti informaciją, minėtasis sprendimas priimamas remiantis turima informacija.“ (Pataisytas vertimas)

5 Remiantis Reglamento Nr. 659/1999 20 straipsnio 2 dalimi:

„Kiekviena suinteresuotoji šalis gali pranešti Komisijai apie kiekvieną įtariamą neteisėtą pagalbą ir apie kiekvieną įtariamą netinkamą pagalbos taikymą. Jeigu Komisija mano, kad pagal jos turimą informaciją nėra pakankamo pagrindo bylai įvertinti, ji apie tai praneša suinteresuotajai šaliai. Jeigu Komisija, remdamasi pateiktos informacijos turiniu, priima sprendimą dėl bylos, sprendimo kopiją ji išsiunčia suinteresuotajai šaliai.“

Faktinės pagrindinės bylos aplinkybės

6 *Asklepios Kliniken GmbH* yra Vokietijoje įsteigta privati bendrovė, kurios visas kapitalas yra privačiose rankose ir kuri specializuojasi ligoninių valdymo srityje.

7 2003 m. sausio 20 d. ieškovė Komisijai pateikė skundą, siekdama pranešti apie Vokietijos valdžios institucijų viešosioms ligoninėms suteiktą įtariamą neteisėtą pagalbą, kurią sudaro galimų jų veiklos nuostolių kompensavimas konkrečiu atveju ir atitinkamų viešųjų institucijų garantijų šioms ligoninėms suteikimas. Ieškovė Komisijos paprašė, pirma, remiantis ieškovės Komisijai suteikta informacija, atlikti šios įtariamos neteisėtos praktikos tyrimą ir informuoti ieškovę apie visus per šią išankstinio patikrinimo procedūrą priimtus sprendimus bei, antra, tuo atveju, jeigu pagalba, dėl kurios pateiktas skundas, turėtų būti laikoma valstybės pagalba, sustabdyti ją iki Komisija priims sprendimą. Prie skundo buvo pridėta teisinė išvada, apimanti informaciją apie ieškovę ir jos valdomas ligonines, konkurencinius ryšius su viešajam sektoriui priklausančiomis ligoninėmis ir EB 86 straipsnio taikymo pagalbai, dėl kurios pateiktas skundas, analizė.

8 2003 m. vasario 6 d. laišku Komisija patvirtino šio laiško gavimą ir informavo ieškovę, kad Komisijos konkurencijos generalinis direktoratas patikrins pateiktą informaciją ir atliks šiuo klausimu būtiną tyrimą.

9 Per 2003 metus ieškovė kelis kartus kreipėsi į Komisiją prašydama suteikti informacijos.

10 2004 m. sausio 26 d. laišku ieškovė paragino Komisiją toliau vykdyti procedūrą dėl ieškovės skundo. Ieškovė Komisijos taip pat paprašė, pirma, įpareigoti Vokietijos Federacinę Respubliką laikinai sustabdyti kompensacijų mokėjimą bent jau iki Komisija priims sprendimą pagal Reglamento Nr. 659/1999 11 straipsnio 1 dalį, antra, vykdant išankstinio pagalbos, dėl kurios pateiktas skundas, patikrinimo procedūrą priimti sprendimą pagal minėto reglamento 4 straipsnio 2, 3 arba 4 dalis, laikantis šio reglamento 13 straipsnio 1 dalies, ir, trečia, pranešti jai apie priimtus sprendimus pagal to paties reglamento 20 straipsnio 2 dalį.

11 2004 m. sausio 30 d. laišku Komisija patvirtino gavusi raginimo laišką.

12 2004 m. vasario 18 d. Komisija priėmė sprendimo projektą dėl EB 86 straipsnio taikymo valstybės pagalbai kompensacijos už viešąją paslaugą forma, skiriamai tam tikroms įmonėms, kurioms patikėta teikti bendros ekonominės svarbos paslaugas (toliau – sprendimo projektas).

13 2005 m. lapkričio 28 d. Komisija priėmė sprendimą 2005/842/EB dėl (EB)86 straipsnio 2 dalies taikymo valstybės pagalbai kompensacijos už viešąją paslaugą forma, skiriamai tam tikroms įmonėms, kurioms patikėta teikti bendros ekonominės svarbos paslaugas (OL L 312, p. 67).

Procesas ir šalių reikalavimai

14 2004 m. gegužės 13 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktu pareiškimu ieškovė pareiškė šį ieškinį.

15 Pareiškimais, Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktais atitinkamai 2004 m. rugsėjo 20 ir 23 d., Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė ir Vokietijos Federacinė Respublika pateikė prašymus įstoti į bylą Komisijos reikalavimams paremti.

16 2004 m. spalio 27 d. Pirmosios instancijos teismo ketvirtosios kolegijos pirmininko nutartimi šie prašymai įstoti į bylą buvo patenkinti.

17 2004 m. gruodžio 20 d. laišku Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė Pirmosios instancijos teismo kanceliariją informavo atsisakanti pateikti įstojimo į bylą paaiškinimą, bet galbūt norėsianti sudalyvauti žodinėje proceso dalyje kaip įstojusi į bylą šalis.

18 2005 m. sausio 26 d. Vokietijos Federacinė Respublika pateikė savo įstojimo į bylą paaiškinimą.

19 Vykdant proceso organizavimo priemones, šalių buvo paprašyta Pirmosios instancijos teismui pateikti savo pastabas tam, kad būtų tęsiamas procesas dėl Sprendimo 2005/842/EB priėmimo, ir jos atsakė į šį prašymą per nustatytą terminą.

20 Susipažinęs su teisėjo pranešėjo pranešimu, Pirmosios instancijos teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendė pradėti žodinį procesą.

21 Per 2007 m. kovo 8 d. posėdį šalys pateikė savo žodinius paaiškinimus ir atsakė į Pirmosios instancijos teismo žodžiu pateiktus klausimus.

22 Ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo pripažinti, kad po to, kai 2003 m. sausio 20 d. buvo gautas skundas, nepriėmusi sprendimo pagal Reglamento Nr. 659/1999 4 straipsnio 2, 3 arba 4 dalis, Komisija neįvykdė pareigų pagal EB 88 straipsnį ir Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnio 1 dalį ir 13 straipsnio 1 dalį.

23 Komisija, palaikoma Vokietijos Federacinės Respublikos, Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip nepriimtiną arba, kitu atveju, kaip nepagrįstą,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

Dėl priimtinumo

Šalių argumentai

24 Formaliai nepateikdama prieštaravimo dėl priimtinumo, Komisija prašo pripažinti ieškinį nepriimtinu dėl dviejų pagrindų.

25 Visų pirma, ieškinys neatitinka Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punkte nurodytų sąlygų. Komisija primena, kad tam, jog ieškinys būtų priimtinas, reikia, kad svarbiausios faktinės ir teisinės aplinkybės, kuriomis jis remiasi, būtų nurodytos, bent jau trumpai, bet nuosekliai ir suprantamai, pačiame pareiškimo tekste. Bendroji nuoroda į kitus dokumentus, netgi į ieškinio priedus, negali kompensuoti pagrindinių ieškinio elementų nebuvimo. Nagrinėjamu atveju ieškinys turėjo identifikuoti Vokietijos viešajam sektoriui priklausančias ligonines, kurios yra konkrečiuose konkurenciniuose santykiuose su ieškovės valdomomis ligoninėmis. Priede ieškovės pateikta teisinė išvada nekompensuoja jos ieškinio trūkumo.

26 Antra, ieškovė neturi teisės pareikšti ieškinį. Komisija primena nusistovėjusią teismų praktiką, pagal kurią EB 232 straipsnio trečioji pastraipa turi būti aiškinama taip, kad asmuo gali pareikšti ieškinį dėl neveikimo institucijai, nepriėmusiai teisės akto, kuris būtų tiesiogiai ir konkrečiai su juo susijęs EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme. Sprendimas dėl ieškovės skundo su ja yra susijęs tiesiogiai, tačiau ne konkrečiai.

27 Kad būtų konkrečiai susijęs, skundo dėl įtariamos neteisėtos valstybės pagalbos autorius turi priklausyti asmenų, kuriems taikomos EB 88 straipsnio 2 dalyje numatytos procesinės garantijos, grupei. Be įmonės ar įmonių, kurioms skirta pagalba, sprendimas konkrečiai susijęs su asmenimis, įmonėmis arba asociacijomis, kurių interesus paveikia pagalbos suteikimas, visų pirma konkuruojančiomis įmonėmis ir profesinėmis organizacijomis. Remiantis teismų praktika, tik tos įmonės, kurių konkurencinę poziciją individualiai ir tiesiogiai paveikia pagalbos suteikimas, gali būti laikomos pagalbos gavėjo konkurentėmis. Todėl nepakanka teorinės galimybės, kad pagalbos suteikimas gali paveikti įmonės interesus.

28 Nagrinėjamu atveju ieškovė savo ieškinyje nepateikė konkrečių nuorodų, leidžiančių nustatyti faktą, kad ji būtų konkrečiuose ir tiesioginiuose konkurenciniuose santykiuose su Vokietijos viešosiomis ligoninėmis. Todėl ji negali remtis suinteresuotosios šalies EB 88 straipsnio 2 dalies prasme statusu.

29 Taigi ieškovė negali Pirmosios instancijos teismo prašyti nagrinėti įtariamą Komisijos neveikimą kompensacijų, skirtų visoms Vokietijos viešojo sektoriaus valdomoms ligoninėms, klausimu. Pati ieškovė savo ieškinyje pripažįsta esanti konkurenciniuose santykiuose su „bent jau tam tikromis“ Vokietijos viešosiomis ligoninėmis; tačiau jų yra daugiau nei 700. Bet kuriuo atveju ieškovės nurodytose teisinės išvados vietose paminėti tik keturi konkrečių konkurencinių santykių atvejai. Be to, ieškovės teiginio, kad „lengvai galima įsivaizduoti panašius pavyzdžius kitų paminėtų klinikų, už kurias atstovas atsakingas Bavarijoje ir Hesene, atveju“, nepatvirtina joks įrodymas.

30 Be to, viešosioms ligoninėms mokamos valstybės kompensacijos, kurias ginčija ieškovė, nėra bendra pagalbos sistema, bet, priešingai, yra didelis skaičius individualios pagalbos atvejų. Todėl ieškovė privalėjo kiekvienu individualiu atveju įrodyti, kad

atitinkama viešoji ligoninė yra konkrečiuose konkurenciniuose santykiuose su viena iš jos valdomų ligoninių.

31 Vokietijos Federacinė Respublika mano, kad ieškovė negali turėti suinteresuotosios šalies EB 88 straipsnio 2 dalies prasme statuso vien dėl to, kad pateikė Komisijai skundą ir eksploatuoja privačias ligonines. Jos teigimu, ieškinyje turėjo būti tiksliau apibrėžtos įvairios klinikų rūšys ir atitinkamos medicinos paslaugos, medicinos sritys arba nustatytos nagrinėjamos geografinės zonos.

32 Ieškovė teigia, kad jos ieškinys priimtinas. Ji primena, kad EB 230 ir EB 232 straipsniai reglamentuoja vieną ir tą pačią teisinės gynybos priemonę ir kad EB 232 straipsnio trečioji pastraipa turi būti aiškinama taip, kad fizinis arba juridinis asmuo gali pareikšti ieškinį dėl neveikimo institucijai, nepriėmusiai teisės akto, kuris būtų tiesiogiai ir konkrečiai su juo susijęs. Nacionalinėje teisėje esančių apskundimo galimybių egzistavimas neturi įtakos ieškinio dėl neveikimo priimtinumui.

33 Ieškovė teigia, kad sprendimas, kurį Komisija turėjo priimti pagal Reglamento Nr. 659/1999 4 straipsnio 2, 3 arba 4 dalis vykdydama išankstinio pagalbos patikrinimo procedūrą, būtų tiesiogiai ir konkrečiai su ja susijęs.

34 Kalbėdama apie savo tiesioginę sąsają, pabrėžia, kad Komisijos sprendimas dėl valstybės pagalbos laikomas tiesiogiai susijusiu su subjekto, gavusio pagalbą, konkurentu, kai nacionalinių valdžios institucijų noras įgyvendinti savo pagalbos projektą nekelia jokių abejonių ir, *a fortiori*, kai finansinės lėšos jau buvo skirtos ir toliau skiriamos. Todėl nagrinėjamų aplinkybių atžvilgiu jos tiesioginė sąsaja nekelia jokių abejonių.

35 Dėl savo konkrečios sąsajos ieškovė tvirtina, kad valstybės pagalbos srityje konkrečiai susiję asmenys yra tie, kurių interesams pagalbos suteikimas gali padaryti įtaką, t. y. visų pirma pagalbos gavėjo konkurentai. Be to, remiantis teismų praktika, procedūros šalys EB 88 straipsnio 2 dalies prasme Bendrijos teisme gali ginčyti Komisijos sprendimą, pripažįstantį, kad priemonė nėra pagalba arba, nors ir būdama pagalba, yra suderinama su bendrąja rinka. Tokiomis aplinkybėmis Pirmosios instancijos teismas bet kuriuo atveju turi apsiriboti patikrinimu, ar akivaizdžiai gali nebūti konkurencinių santykių su pagalbos gavėju. Todėl, atsižvelgiant į ieškinio dėl panaikinimo ir ieškinio dėl neveikimo priimtinumo sąlygų panašumą, tokio paties požiūrio turi būti laikomasi taikant EB 232 straipsnio trečiąją pastraipą.

36 Ieškovė mano, kad sprendimas, kurio Komisija nepriėmė, būtų buvęs konkrečiai su ja susijęs, nes ji yra konkrečiuose konkurenciniuose santykiuose su tam tikromis šią pagalbą gaunančiomis viešosiomis ligoninėmis. Komisijos neveikimas taip pat atėmė iš ieškovės procesines teises, kuriomis ji būtų pasinaudojusi, jeigu formalaus tyrimo procedūra būtų buvusi pradėta.

37 Tiksliau sakant, kalbant apie konkrečius jos konkurencinius santykius su tam tikromis pagalbą, dėl kurios pateiktas skundas, gaunančiomis Vokietijos viešosiomis ligoninėmis, ieškovė tvirtina Vokietijoje valdanti 39 privačias klinikas, intensyviai konkuruojančias su viešosiomis ligoninėmis, ir nurodo į prie ieškinio pridėtą teisinę išvadą.

38 Be to, Komisijos ginamas suinteresuotosios šalies sąvokos apribojimas, taikant ją tik asmenims, kurių konkurencinei pozicijai konkrečiai ir tiesiogiai daroma įtaka suteikiant pagalbą, pažeidžia bendrąjį Bendrijos teisės veiksmingos teisminės gynybos reikalavimo principą.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

— Dėl ieškinio atitikties Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punktui

39 Remiantis Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalimi, ieškinyje turi būti nurodyta pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka. Ši santrauka turi būti pakankamai aiški ir tiksli, kad atsakovė galėtų pasirengti gynybai, o Pirmosios instancijos teismas – priimti sprendimą dėl ieškinio, esant reikalui, be papildomos informacijos.

40 Remiantis nusistovėjusia teismo praktika, siekiant užtikrinti teisinį saugumą ir tinkamą teisingumo vykdymą, tam, kad ieškinys būtų priimtinas, reikia, jog svarbiausios faktinės ir teisinės aplinkybės, kuriomis jis remiasi, būtų nurodytos, bent jau trumpai, bet nuosekliai ir suprantamai, pareiškimo tekste (1993 m. balandžio 28 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *De Hoe prieš Komisiją*, T-85/92, Rink. p. II-523, 20 punktas ir 2007 m. vasario 7 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Clotuche prieš Komisiją*, T-339/03, dar nepaskelbta Rinkinyje, 133 punktas). Nors ieškinio turinys specifiniais klausimais gali būti paremtas ir papildytas pateikiant nuorodą į prie jo pridėtų dokumentų ištraukas, bendroji nuoroda į kitus dokumentus, netgi ieškinio priedus, negali kompensuoti pagrindinių teisinės argumentacijos elementų nebuvimo, kurie pagal aukščiau nurodytą nuostatą turi būti nurodyti pačiame ieškinyje (1999 m. gegužės 21 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *Asia Motor France ir kt. prieš Komisiją*, T-154/98, Rink. p. II-1703, 49 punktas). Be to, Pirmosios instancijos teismas neprivalo ieškinio prieduose ieškoti ir nustatyti pagrindų bei argumentų, kuriuos jis galėtų laikyti pagrindžiančiais ieškinį, nes priedai atlieka tik įrodomąją ir pagalbinę funkciją (1997 m. lapkričio 7 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Cipeke prieš Komisiją*, T-84/96, Rink. p. II-2081, 34 punktas).

41 Nagrinėjamoje byloje ieškovė prašo Pirmosios instancijos teismo pripažinti, kad nepriėmusi sprendimo pagal Reglamento Nr. 659/1999 4 straipsnio 2, 3 arba 4 dalis dėl jos 2003 m. sausio 20 d. skundo, Komisija neįvykdė pareigų pagal EB 88 straipsnį ir Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnio 1 dalį bei 13 straipsnio 1 dalį. Todėl ieškinys vienareikšmiškai nurodo neveikimą, kurį pripažinti prašoma Pirmosios instancijos teismo, ir pateikia aiškią bei tikslią pagrindų, kuriais remiamasi, santrauką. Be to, ieškinyje nurodytos svarbiausios faktinės ir teisinės aplinkybės, susijusios su pagalba, apie kurią informuota skunde, Komisijai tenkanti pareiga imtis veiksmų ir įtariamas jos neveikimas pasibaigus terminui, kuris peržengė priimtinas ribas.

42 Kalbant apie tariamą nuorodos, įrodančios pakankamus konkurencinius ryšius, nebuvimą ieškinyje, reikia konstatuoti, kad ieškovė ieškinyje paaiškina Vokietijoje valdanti privačias ligonines ir esanti konkrečiuose konkurenciniuose santykiuose su pagalbą, kurią ji laiko neteisėta, gaunančiomis viešosiomis ligoninėmis Vokietijoje. Kaip pavyzdį ji pateikia Bavarijoje veikiančias ligonines, platesnių paaiškinimų tikslu darydama nuorodą į ieškinio priedus.

43 Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, pasirodo, kad pagrindinė aplinkybė, kuria remiantis galima nustatyti ieškovės teisę pareikšti ieškinį, būtent jos konkurenciniai santykiai su pagalbos gavėjais, ieškinio tekste buvo nurodyta nors ir trumpai, bet pakankamai aiškiai ir tiksliai. Šios išvados nesusilpnina faktas, kad ieškovė naudoja priedus, kad papildytų ieškinio tekste pateiktą informaciją, nes ieškinyje pateikiamos svarbiausios faktinės ir teisinės aplinkybės, reikalingos atsakovei pasirengti gynybai ir sudarančios Pirmosios instancijos teismui galimybę priimti sprendimą dėl ieškinio.

44 Todėl ieškinys atitinka Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punkte nustatytas sąlygas, ir pirmasis Komisijos argumentas dėl ieškinio nepriimtinumo turi būti atmestas.

— Dėl ieškovės teisės pareikšti ieškinį

45 EB 230 ir EB 232 straipsniai yra vienos ir tos pačios teisinės gynybos priemonės išraiška. Todėl, kadangi EB 230 straipsnio ketvirtoji pastraipa leidžia asmenims pareikšti ieškinį dėl institucijos sprendimo, kuris nėra jiems skirtas, nors tiesiogiai ir konkrečiai su jais susijęs, panaikinimo, EB 232 straipsnio trečioji pastraipa turi būti aiškinama kaip suteikianti jiems taip pat galimybę pareikšti ieškinį dėl institucijos, kuri nepriėmė sprendimo, kuris būtų buvęs su jais susijęs tokiu pačiu būdu, neveikimo (1970 m. lapkričio 18 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Chevalley prieš Komisiją*, 15/70, Rink. p. 975, 6 punktas ir 2006 m. gegužės 10 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Air One prieš Komisiją*, T-395/04, Rink. p. II-1343, 25 punktas).

46 Todėl reikia patikrinti, ar ieškovė turėtų teisę pareikšti ieškinį dėl bent vieno sprendimo, kurį Komisija galėjo priimti užbaigdama EB 88 straipsnio 3 dalyje nurodytą išankstinio pagalbos patikrinimo procedūrą, panaikinimo ir kuriame būtų pripažinta arba tai, kad priemonės, dėl kurių pateiktas skundas, nėra pagalba, arba kad jos nors ir yra pagalba, bet suderinama su bendrąja rinka, arba kad dėl jų reikia pradėti EB 88 straipsnio 2 dalyje nurodytą procedūrą.

47 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad kai nepradėdama EB 88 straipsnio 2 dalyje numatytos formalios tyrimo procedūros Komisija sprendimu, priimtu remiantis šio straipsnio 3 dalimi, konstatuoja, jog pagalba yra suderinama su bendrąja rinka, asmenys, kurie turi EB 88 straipsnio 2 dalyje numatytas procesines garantijas, gali jomis pasinaudoti tik tuomet, jeigu turi galimybę šį sprendimą užginčyti Bendrijos teisme (1993 m. gegužės 19 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Cook prieš Komisiją*, C-198/91, Rink. p. I-2487, 23 punktas ir 45 punkte nurodyto sprendimo *Air One prieš Komisiją* 30 punktas).

48 Dėl šių motyvų Bendrijos teismas pripažįsta priimtinu suinteresuotosios šalies EB 88 straipsnio 2 dalies prasme pareikštą ieškinį dėl tokio sprendimo panaikinimo, kai asmuo, pareikšdamas šį ieškinį, siekia apginti savo procesines teises, kurias grindžia šia nuostata (47 punkte nurodyto sprendimo *Cook prieš Komisiją* 23–26 punktai ir 45 punkte nurodyto sprendimo *Air One prieš Komisiją* 31 punktas).

49 Pagal nusistovėjusią Bendrijos teismų praktiką suinteresuotosios šalys EB 88 straipsnio 2 dalies prasme yra asmenys, įmonės arba asociacijos, kurių interesams pagalbos suteikimu galbūt daroma įtaka, t. y. visų pirma su šios pagalbos gavėju konkuruojančios įmonės ir profesinės organizacijos (1984 m. lapkričio 14 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Intermills prieš Komisiją*, 323/82, Rink. p. 3809, 16 punktas ir 2005 m. gruodžio 13 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, C-78/03 P, Rink. p. I-10737, 36 punktas; 45 punkte nurodyto sprendimo *Air One prieš Komisiją* 36 punktas). Bendrijos teismų praktika, įtvirtinta minėtame sprendime *Intermills prieš Komisiją*, buvo perkelta į Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio h punktą, kuriame skelbiama, kad suinteresuotoji šalis – tai „kiekviena valstybė narė ir bet kuris asmuo, įmonė arba įmonių asociacija, kurios interesams gali turėti įtakos pagalbos skyrimas, ypač pagalbos gavėjas, konkuruojančios įmonės ir profesinės asociacijos“.

50 Taigi net būsimas arba potencialus pagalbos, dėl kurios pateiktas skundas, gavėjo konkurentas buvo laikomas suinteresuotąja šalimi EB 88 straipsnio 2 dalies prasme (žr. atitinkamai 1993 m. birželio 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Matra prieš Komisiją*, C-225/91, Rink. p. I-3203, 19 punktą ir 45 punkte nurodyto sprendimo *Air One prieš Komisiją* 39 punktą).

51 Nagrinėjamu atveju ieškovė valdo 39 privačias ligonines, esančias visoje Vokietijos Federacinėje Respublikoje. Todėl ji konkuruoja su kai kuriomis viešojo sektoriaus ligoninėmis, esančiomis pagalbos gavėjomis. Šios aplinkybės pakanka pakankamiems konkurenciniams ryšiams tarp ieškovės ir bent jau kai kurių pagalbos, dėl kurios

pateiktas skundas, gavėjų įrodyti tam, kad ieškovė galėtų būti laikoma suinteresuotąja šalimi EB 88 straipsnio 2 dalies prasme.

52 Todėl ji turėtų turėti teisę, pareikšdama ieškinį dėl panaikinimo, ginčyti pagal EB 88 straipsnio 3 dalį priimtą Komisijos sprendimą, siekdama kaip suinteresuotoji šalis apginti savo procesines teises. Todėl reikia manyti, kad ji taip pat turi teisę prašyti Teisingumo Teismo pripažinti galimą Komisijos neveikimą pasireiškiantį tokio sprendimo nepriėmimu.

53 Ši išvada nekelia abejonių, nors Komisijos ir į bylą įstojusios šalies argumentai yra priešingi.

54 Pirmiausia į bylą įstojusios šalies argumentas, kad konkurencinių santykių atskleidimas reiškia, jog ieškovė tiksliau apibrėžia įvairias klinikų rūšis, medicinos paslaugas, atitinkamas medicinos sritis bei nustato nagrinėjamas geografines zonas, turi būti atmestas. Toks atskleidimas reikštų tikslų atitinkamos rinkos apibrėžimą ir kryžminio elastingumo tarp ieškovės valdomų ligoninių paslaugų ir viešųjų ligoninių paslaugų sudėtingų matavimų atlikimą. Tai labai nesutaptų su suinteresuotosios šalies sąvoka, kylančia iš Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio h punkto, kuris mini tik konkuruojančias įmones, ir su šios sąvokos aiškinimu teismų praktikoje, nurodančiu įmones, kurių interesus tariamai paveikia pagalbos suteikimas.

55 Dėl tos pačios priežasties, priešingai nei teigia Komisija, neatrodo būtina, kad ieškovė įrodytų konkrečių ir tiesioginių konkurencinių santykių su kiekviena ligonine, esančia pagalbos, dėl kurios pateiktas skundas, gavėja, buvimą tam, kad būtų laikoma suinteresuotąja šalimi EB 88 straipsnio 2 dalies prasme. Iš tiesų pakanka įrodyti tokių konkurencinių santykių su pagalbos gavėjais buvimą.

56 Antra, Komisijos ir į bylą įstojusios šalies argumentai, pagrįsti faktu, kad Vokietijoje yra daugiau kaip 700 viešųjų ligoninių, negali būti priimti. Pagalbos gavėjų skaičius negali daryti įtakos ieškinio priimtinumui, nes įtariama neteisėta pagalba realiai buvo pervesta Vokietijos viešosioms ligoninėms ir – Komisija to neginčijo – nėra bendroji pagalbos schema.

57 Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, antrasis Komisijos argumentas, susijęs su ieškinio priimtinumu, taip pat turi būti atmestas.

Dėl bylos esmės

Šalių argumentai

58 Ieškovė tvirtina, kad neveikimas yra, nes Komisija neįvykdė EB 88 straipsnyje ir Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnio 1 dalyje bei 13 straipsnio 1 dalyje įtvirtintos pareigos imtis veiksmų.

59 Iš šių nuostatų matyti, kad Komisija turi pareigą atlikti kruopštų ir nešališką ieškovės skundo tyrimą ir per protingą terminą priimti sprendimą.

60 Primindama EB 88 straipsnio 1 ir 2 dalių bei Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnio 1 dalies bei 13 straipsnio 1 dalies turinį, ieškovė pirmiausia pabrėžia pareigą atlikti išankstinį nacionalinių priemonių, galinčių būti neteisėta valstybės pagalba, patikrinimą. Ši pareiga atsiranda pranešimo apie pagalbą gavimo momentu priemonių, apie kurias buvo pranešta, atveju ir skundo gavimo momentu priemonių, apie kurias nebuvo pranešta, atveju. Ji primena, kad Komisija turi atlikti kruopštų ir nešališką skundų tyrimą tinkamo pagrindinių Sutarties taisyklių, susijusių su valstybės pagalba, taikymo interesais. Šio pirminio patikrinimo tikslas yra tik leisti Komisijai susidaryti preliminarią nuomonę apie dalinį ar visišką nagrinėjamos pagalbos suderinamumą su bendrąja rinka, o EB 88 straipsnio 2 dalyje numatyta formalaus tyrimo procedūra skirta išsamiam tyrimui.

61 Toliau ieškovė dėl pareigos priimti sprendimą užbaigus šį išankstinį patikrinimą pabrėžia, kad sprendimo pradėti formalią tyrimo procedūrą pagal Reglamento Nr. 659/1999 4 straipsnio 4 dalį nebuvimas būtų pateisinamas tik tuo atveju, jeigu užbaigdama išankstinį patikrinimą Komisija būtų galėjusi įsitikinti, kad valstybės priemonė negali būti laikoma valstybės pagalba, o tai turėtų būti pripažįstama priimant sprendimą pagal Reglamento Nr. 659/1999 4 straipsnio 2 dalį, arba kad ji yra su bendrąja rinka suderinama pagalba, o tai turėtų būti pripažįstama priimant sprendimą pagal Reglamento Nr. 659/1999 4 straipsnio 3 dalį.

62 Galiausiai dėl Komisijai nustatyto termino sprendimui priimti, nors išankstinio pagalbos, apie kurią nebuvo pranešta, patikrinimo procedūrai, pradėtai gavus trečiųjų asmenų skundą, imperatyvūs terminai netaikomi, tačiau ji negali tęstis neapibrėžtą terminą. Institucija turi priimti savo sprendimą per protingą terminą, kurio trukmė turėtų būti įvertinta atsižvelgiant į konkrečias kiekvienos bylos aplinkybes ir visų

pirma jos kontekstą, įvairius procesinius etapus, kuriuos Komisija turi atlikti, bylos sudėtingumą ir reikšmę suinteresuotosioms šalims. Kadangi kalbama tik apie pirmąjį pagalbos suderinamumo patikrinimą, o ne apie visišką šio klausimo įvertinimą, Komisija turėjo priimti sprendimą per dviejų mėnesių terminą.

63 Ieškovė pabrėžia, kad aplinkybė, jog, jos žiniomis, Komisija nei pavedė atlikti ekspertizę, nei Vokietijos valdžios institucijų paprašė informacijos, įrodo, kad didelės apimties priemonės situacijai išsiaiškinti nebuvo reikalingos tam, kad būtų galima priimti sprendimą dėl jos skundo pagrįstumo.

64 Iš teismų praktikos matyti, kad dešimties mėnesių terminas tarp valstybės narės pastabų pateikimo ir sprendimo pradėti formalią tyrimo procedūrą buvo laikomas protingu, o 26 mėnesių terminas, nesant nepaprastųjų aplinkybių, buvo laikomas nepateisinamu. Be to, faktas, kad tokio pobūdžio skundas yra pirmas, nepateisina 19 mėnesių trukmės išankstinio patikrinimo, esant tik kai kuriems faktiniams sunkumams. Nagrinėjamu atveju nevykdomi jokie veiksmai, kuriais būtų siekiama nustatyti faktines aplinkybes, ir pagalbos, dėl kurios pateiktas skundas, patikrinimas nesukeltų jokių didelių teisinių problemų, galinčių lemti, esant reikalui, formalios tyrimo procedūros pradžią.

65 Be to, ieškovė pabrėžia, kad jai buvo svarbu, jog sprendimas būtų priimtas greitai. Dabartinė situacija sukelia konkurencijos Vokietijos ligoninių sektoriuje iškraipymus, kurie jai daro žalą, skundo nenagrinėjimas turi neigiamos įtakos deryboms, kurias ji veda su Vokietijos valdžios institucijomis dėl valstybinių ligoninių perėmimo.

66 Nesant būtinybės Komisijai gauti paaiškinimus dėl pagalbos, dėl kurios pateiktas skundas, atsižvelgiant į tai, kad skundas nėra ypatingai sudėtingas, ir į ieškovės poreikius, ilgesnis nei penkiolikos mėnesių terminas tarp 2003 m. sausio 20 d. skundo ir šio ieškinio pareiškimo nėra protingas terminas, kalbant apie šios pagalbos pirminį patikrinimą. Ieškovė pabrėžia, kad šis terminas yra daug ilgesnis nei dviejų mėnesių terminas, kurį turi Komisija išankstiniam pagalbos, apie kurią buvo pranešta, patikrinimui atlikti, ir beveik prilygsta 18 mėnesių terminui, kurį Komisija turi galutiniam sprendimui priimti vykdant formalią tyrimo procedūrą. Ieškovė mano, kad šis neveikimas, trukęs daugiau kaip 15 mėnesių, yra Komisijos pareigų pagal EB 88 straipsnį ir Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnio 1 dalį bei 13 straipsnio 1 dalį pažeidimas.

67 Šios išvados nepaneigia Komisijos argumentas, kad 2003 m. sausio 20 d. skundas dėl to, kad jame nepateikta pakankamai faktinės informacijos, neįpareigojo jos imtis veiksmų. Priešingai, iš Reglamento Nr. 659/1999 20 straipsnio 2 dalies ir 10 straipsnio 1 dalies matyti, kad Komisija turi patikrinti savo turimą informaciją nedelsiant. Be to, priešingai nei Komisija, kuri turi dideles galimybes nustatyti faktines aplinkybes, ieškovės galimybės pateikti reikšmingą informaciją yra labai apribotos. Tokiomis aplinkybėmis skundas minėto 20 straipsnio 2 dalies prasme yra tik informacinio pobūdžio ir gali būti tik paskata Komisijai atlikti patikrinimą. Ieškovė mano, kad 2003 m. sausio 20 d. skunde ir visų pirma prie jo pridėtoje teisinėje išvadoje pateikta informacija yra pakankama, kad Komisija nedelsdama atliktų patikrinimą. Iš ieškovės gali būti tik reikalaujama, kad pateiktos informacijos turinys pagrįstų neteisėtos pagalbos „įtarimus“. 2004 m. sausio 24 d. laiške pateikta informacija papildo ir atnaujina 2003 m. sausio 20 d. skunde nurodytą informaciją.

68 Be to, ieškovė pabrėžia, kad nei sprendimo projektas, nei Sprendimas 2005/842 negali užbaigti Komisijos neveikimo, nes bendro pobūdžio teisės akto priėmimas negali pagrįsti arba pateisinti skundų dėl valstybės pagalbos tyrimo procedūros neužbaigimo.

69 Komisija mano, kad, 2004 m. sausio 26 d., kai ieškovė paragino Komisiją toliau vykdyti procedūrą, ji niekaip nepažeidė išankstinio pagalbos patikrinimo per protingą terminą reikalavimo. Taigi ieškovė neįrodo, kad Komisija turėjo tuo metu priimti sprendimą, užbaigiantį jos neveikimą, o tai yra vienintelis teisiniu požiūriu svarbus klausimas, kad būtų galima priimti sprendimą dėl įtariamo Komisijos neveikimo.

70 Ji pripažįsta, kad išankstinis skunde nurodytos pagalbos patikrinimas negali tęstis be galo. Tačiau Reglamento Nr. 659/1999 4 straipsnio 5 dalyje numatyto dviejų mėnesių termino negalima painioti su Komisijai nustatyto protingo termino užbaigti šį patikrinimą reikalavimu. Termino protingumo pobūdis turi būti įvertintas atsižvelgiant į konkrečias kiekvienos bylos aplinkybes ir visų pirma į jos kontekstą, įvairius reikalaujamus atlikti procesinius etapus ir bylos reikšmę įvarioms suinteresuotosioms šalims.

71 Ieškovė pateikė skundą tuo metu, kai procesas byloje, kurioje buvo priimtas 2003 m. liepos 24 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, Rink. p. I-7747), ėjo į pabaigą. Kadangi šis sprendimas turi didelę reikšmę vertinant viešąjį ligoninių finansavimą, prieš apibrėždama poziciją dėl ieškovės skundo ir vadovaudamasi gero administravimo principu, Komisija laukė šio sprendimo paskelbimo. Tik šešių mėnesių terminas, skiriantis ieškovės raginimo laišką nuo sprendimo paskelbimo, buvo per trumpas jos rengiamam sprendimo projektui priimti ar išankstiniam ieškovės skundo patikrinimui užbaigti.

72 Be to, jeigu ji būtų nusprendusi įvykdyti ieškovės prašymą, šešių mėnesių taip pat būtų nepakakę netgi supaprastintam patikrinimui atlikti ir sprendimui dėl daugiau nei 700 Vokietijos viešųjų ligoninių finansavimo priimti, tuo labiau, kad buvo būtina imtis priemonių išsiaiškinti faktus tam, kad būtų galima teisiškai įvertinti skundą.

73 Komisija primena teismo praktiką, pagal kurią Pirmosios instancijos teismas manė, kad dešimties mėnesių laikotarpis yra protingas terminas, tačiau jis patenkino ieškinius dėl neveikimo, kai tarp skundo ir raginimo laiško buvo praėję daugiau kaip dveji metai, t. y. keturis kartus ilgesnis laiko tarpas nei nagrinėjamoje byloje.

74 Be to, Komisija tvirtina, kad veikė pakankamai. Jos teigimu, sprendimo dėl EB 86 straipsnio 3 dalies taikymo projekto priėmimas ir paskelbimas prilygsta EB 88 straipsnio 2 dalyje numatytos formalios tyrimo procedūros pradžiai. Bet kuriuo atveju 2005 m. lapkričio 28 d. Sprendimo 2005/842 priėmimas užbaigė jos neveikimą ir atskiras kiekvienos viešosios ligoninės finansavimo patikrinimas, kurį turėjo atlikti Komisija, tapo nereikalingas. Todėl nebereikia priimti sprendimo dėl ieškinio.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

75 Pirmiausia reikia atmesti Komisijos argumentus, kad ji, priimdama savo sprendimo projektą, o vėliau – Sprendimą 2005/842, apsibrėžė poziciją dėl skundo, todėl nebereikia primti sprendimo dėl ieškinio dėl neveikimo.

76 Iš tiesų šis sprendimas nustato kriterijus, leidžiančius įvertinti valstybės finansavimo, kurį kritikuoja ieškovė, teisėtumą. Taigi suderinamumas su bendrąja rinka ir atleidimas nuo pareigos pranešti apie kompensacijas, remiantis Sprendimo 2005/842 4 straipsniu, susiejami su oficialaus akto, apibrėžiančio nustatytų viešosios paslaugos įsipareigojimų pobūdį, apimtį ir trukmę bei susijusias įmones, buvimu. Remiantis to paties sprendimo 5 straipsniu, kompensacijos, kurios apima ir visą valstybės bet kokia forma suteiktą pagalbą, negali viršyti sumos, kurios reikia sąnaudoms, susidariusioms

vykdant viešosios paslaugos įsipareigojimus, padengti, atsižvelgiant į gautas pajamas ir pagrįstą pelną. Be to, iš šio sprendimo 6 straipsnio matyti, kad valstybė reikalauja, jog įmonė grąžintų kompensacijos permoką. Taigi galima daryti išvadą, kad nuostolių kompensavimas, kuris nėra atlyginimas už viešosios paslaugos įsipareigojimus, yra draudžiamas ir kad valstybė turi susigrąžinti šias sumas.

77 Tačiau abstrakčių kriterijų nustatymas bendro pobūdžio sprendime savaime negali reikšti Komisijos pozicijos dėl specifinio skundo, kokį yra pateikusi ieškovė, apibrėžimo. Iš tiesų šie kriterijai nustato tik požymius, į kuriuos turi būti atsižvelgta siekiant įvertinti finansavimo, panašaus į kritikuojamą ieškovės, suderinamumą su Bendrijos teise. Tik tuomet, kai Komisija juos konkrečiai pritaikytų situacijoms, apie kurias pranešė ieškovė, būtų aiškiai išreikšta institucijos valia dėl ieškovės prašymo, ir dėl to toks taikymas reikštų pozicijos apibrėžimą EB 232 straipsnio antrosios pastraipos prasme.

78 Ši išvada dar labiau turi būti taikoma sprendimo projektui. Aplinkybė, kad suinteresuotosios šalys – taip pat ir ieškovė – turėjo progą pasisakyti dėl turinio, neleidžia jo prilyginti formalios tyrimo procedūros pagal EB 88 straipsnio 2 dalį pradžiai. Šis konsultavimasis ieškovei leido tik išreikšti savo požiūrį į bendro sprendimo turinį, o ne pateikti savo argumentus dėl priemonių, dėl kurių pateiktas skundas, teisėtumo – tam ji būtų turėjusi teisę pagal Reglamento Nr. 659/1999 20 straipsnio 1 dalį, jeigu Komisija būtų nusprendusi pradėti formalią tyrimo procedūrą pagal EB 88 straipsnio 2 dalį.

79 Iš to, kas pasakyta, matyti, kad tuo metu, kai pagal EB 232 straipsnį buvo paraginta imtis veiksmų, Komisija neapibrėžė savo pozicijos dėl ieškovės skundo.

80 Kadangi neveikimą sudarė Bendrijos teisę pažeidžiantis institucijos veiksmų nesiėmimas, reikia patikrinti, ar 2004 m. sausio 26 d. paraginus Komisiją jų imtis, pastaroji privalėjo tą padaryti (1998 m. rugsėjo 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Gestevisión Telecinco prieš Komisiją*, T-95/96, Rink. p. II-3407, 71 punktas ir 45 punkte nurodyto sprendimo *Air One prieš Komisiją* 60 punktas).

81 Komisija, turėdama išimtinę kompetenciją vertinti valstybės pagalbos suderinamumą su bendrąja rinka, laikydamasi tinkamo EB sutarties pagrindinių normų valstybės pagalbos srityje taikymo principo, privalo atlikti kruopštų ir nešališką skundo, kuriame teigiama, kad pagalba yra nesuderinama su bendrąja rinka, tyrimą (45 punkte nurodyto sprendimo *Air One prieš Komisiją* 61 punktas). Iš to matyti, kad Komisija negali neapibrėžtam terminui atidėti išankstinio valstybės priemonių, sudarančių skundo pagrindą, patikrinimo. Protinga skundo patikrinimo trukmė turi būti vertinama atsižvelgiant į konkrečias kiekvienos bylos aplinkybes ir visų pirma į jos kontekstą, skirtingus procedūrinius etapus, kurių Komisija privalo laikytis, ir į bylos sudėtingumą (80 punkte nurodyto sprendimo *Gestevisión Telecinco prieš Komisiją* 75 punktas).

82 Komisija ieškovės skundą ir raginimo laišką gavo atitinkamai 2003 m. sausio 20 d. ir 2004 m. sausio 26 dieną.

83 Iš bylos medžiagos matyti, kad Komisija patvirtino ieškovės skundo gavimą neprašydama jos papildyti informacijos ir nepaaiškindama priežasčių, dėl kurių negalėjo pateiktos informacijos patikrinti. Todėl reikia manyti, kad terminas, per kurį Komisija turi užbaigti savo išankstinį ginčijamo finansavimo patikrinimą, prasidėjo skundo gavimo dieną.

84 Taigi tuo metu, kai Komisija buvo paraginta imtis veiksmų pagal EB 232 straipsno antrąją pastraipą, išankstinis skundo patikrinimas jau tęsėsi 12 mėnesių.

85 Buvo nuspręsta, kad beveik 6 mėnesių terminas, per kurį buvo nagrinėjama pakankamai sudėtinga byla, susijusi su keliais Italijos oro uostais, neviršijo protingo termino ribų (45 punkte nurodyto sprendimo *Air One prieš Komisiją* 62–67 punktai). Tačiau 80 punkte nurodyto sprendimo *Gestevisión Telecinco prieš Komisiją* 80 punkte Pirmosios instancijos teismas pripažino, kad 47 mėnesių pirmojo skundo ir 26 mėnesių antrojo skundo nagrinėjimo trukmė viršija protingumo ribas.

86 Kadangi Reglamente Nr. 659/1999 nustatyti fiksuoti terminai pagalbai, apie kurią buvo pranešta, netaikomi pagalbai, apie kurią nebuvo pranešta, ieškovės argumentas, kad Komisija iš principo turėtų sugebėti priimti tokį sprendimą per dviejų mėnesių terminą, turi būti atmestas.

87 Skundo pateikimo momentu procesas byloje, kurioje buvo priimtas 71 punkte nurodytas Sprendimas *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg*, dar nebuvo pasibaigęs. Kadangi šis sprendimas turi didelę reikšmę nagrinėjant ieškovės kritikuojamą viešąjį finansavimą, Komisija teisėtai galėjo atidėti skunde pateiktų fakto klausimų nagrinėjimą, laukdama teisinio pagrindo, į kurį atsižvelgiant turėjo būti nagrinėjamas skundas, išaiškinimo.

88 Žinoma, bendro sprendimo dėl valstybės pagalbos kompensacijos už viešąją paslaugą forma, skiriamos tam tikroms įmonėms, kurioms patikėta teikti bendros ekonominės svarbos paslaugas, rengimas neatleidžia Komisijos nuo pareigos ieškovės skundą nagrinėti individualiai.

89 71 punkte nurodyto Sprendimo *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg* paskelbimą ir raginimo laišką skiria 6 mėnesiai. Tačiau byla yra neginčijamai sudėtinga. Skundas susijęs su visomis Vokietijos viešajam sektoriui priklausančiomis ligoninėmis, kurių yra daugiau nei 700, jų konkrečiai neidentifikuodamas, ir juo kritikuojamas viešųjų institucijų vykdomas ligoninių galimų veiklos nuostolių kompensavimas ir garantijų suteikimas, nepateikiant platesnių paaiškinimų dėl kiekvienos nurodytos ligoninės gautos pagalbos.

90 Atsižvelgiant į bylos sudėtingumą, šis terminas bet kuriuo atveju buvo per trumpas, kad Komisija galėtų užbaigti išankstinį finansavimo, apie kurį pranešė ieškovė, suderinamumo patikrinimą.

91 Todėl reikia pripažinti, kad raginimo imtis veiksmų momentu skundo nagrinėjimo trukmė neviršijo protingumo ribų.

92 Todėl ieškinys turi būti atmestas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

93 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, ji turi padengti bylinėjimosi išlaidas pagal Komisijos pateiktus reikalavimus.

94 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 4 dalies pirmąją pastraipą į bylą įstojusios valstybės narės pačios padengia savo išlaidas. Todėl Vokietijos Federacinė Respublika ir Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė pačios padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (ketvirtoji kolegija)

nusprendžia:

1. **Atmesti ieškinį.**

2. **Be savo bylinėjimosi išlaidų, *Asklepios Kliniken GmbH* padengia ir Komisijos patirtas bylinėjimosi išlaidas.**

3. Vokietijos Federacinė Respublika ir Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė pačios padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Legal Wiszniewska-Białecka Moavero Milanesi

Paskelbta 2007 m. liepos 11 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Kancleris Pirmininkas

E. Coulon H. Legal